

Jan Groen (1914-2001)

De betekenis van Jan Groen voor het scheikundeonderwijs in ons land kan moeilijk worden overschat. Hij torent als een adelaar boven het landschap van het Nederlandse chemieonderwijs. Na zijn studie aan de Vrije Universiteit te Amsterdam (1936-1941) en enkele jaren onderduik eerst als dienstplichtig militair in Nederlands-Indië, daarna achtereenvolgens leraar, schoolleider, didactiekdocent, inspecteur en coördinerend inspecteur, steeds heeft hij zijn positie ingezet om verbeteringen tot stand te brengen. Hij kreeg daartoe een sterke impuls toen hij, samen met Jan Schuijl, in Ierland een OESO-conferentie over de toekomst van het scheikundeonderwijs bijwoonde. Het duidelijkst is dat tot uiting gekomen in de commissie die naar hem is genoemd en die de modernisering van het scheikundeonderwijs tot stand heeft gebracht. Daarnaast was hij decennia lang betrokken bij het schrijven van een leergang scheikunde, lang bekend als *Groen-Hamann-Schuijl*. Jan Groen's loopbaan staat met die van zijn levenslange vriend en collega Jan Schuijl vermeld in de bundel *Werken aan scheikunde* die de KNCV bij haar 90-jarig bestaan in 1993 uitbracht. Tot op hoge leeftijd is hij actief gebleven en bezocht hij de kringavonden van de NVON-scheikundekring Twente.

Jan Groen was een man van gezag. Een leraar of schoolleider die zijn taak niet goed vervulde, kon dat merken. Hij lette op verzorgd Nederlands en kon onbarmhartig spotten met taalbedervers. Maar tegelijkertijd was hij bij al zijn intelligentie en scherpste een man die voor goede mensen en zaken zich het vuur uit de sloffen liep. Het laatste wat hij als inspecteur heeft gedaan kenmerkt hem: bij een niet bepaald als soepel bekend staande rector in het centrum des lands wist hij met succes te bepleiten dat er aan de scheikundesectie eindelijk de nodige middelen beschikbaar werden gesteld.

Niet onvermeld mogen blijven zijn vele buitenlandse relaties, waaronder die met zijn Zwitserse collega Hans-Rudi Christen. Jan was ook een goede vriend en een principieel mens, jarenlang als ambtsdrager in de Nederlandse Hervormde kerk actief, vooral als (president-)kerkvoogd. Zonder daar veel over te praten baseerde hij dat op zijn levensovertuiging, die voor hem steeds een lamp voor zijn voet en een licht op zijn pad was.

Hij stierf, actief tot het einde, na een kort ziekbed, omringd door vrouw en nageslacht. Voor hem geldt wat zijn broers in hun rouwadvertentie zetten: 'De gedachtenis des rechtvaardigen zal tot zegen zijn'.

Hans Bouma

Februari 2013